

BRIEF AAN DE LEZERS VAN ZIJN PREKEN — CLAPHAM, 5 JUNI

BRIEF 233

Clapham, 5 juni.

Aan mijn vrienden overal,

Ik heb thans tien stille zondagen moeten doorstaan. Omdat ik weet hoe gaarne velen van u nauwkeurig willen vernemen hoe het met mijn gezondheid is gesteld, en omdat ik u nu eindelijk iets verblijdends kan meedelen, voel ik mij diep verplicht dit korte schrijven aan de preek van deze week toe te voegen. De hevige pijn van mijn ziekte, die zo terneerdrukkend was, is nu al een week of langer geheel geweken. Ik mocht de ene goede nacht na de andere ontvangen, waarin een zoete, diepe slaap mij zo mild verkwikte dat ik mij elke morgen een flink stuk beter voelde dan de dag daarvoor.

Ik ben nu nog zeer zwak, ja, zwak als een klein kind, maar door dezelfde overvloedige barmhartigheid die de pijn deed bedaren, zal ook mijn kracht zeker weer terugkeren, en zal ik eens te meer het grote genoegen smaken om met mijn zo geliefde, heerlijke arbeid bezig te zijn. O, bid toch vurig voor mij dat ik, zo het de heilige wil van de Heere is, spoedig en blijvend mag herstellen! Bid eveneens dat de gloed van de vuuroven waarin ik zo geleden heb, zijn volle, heilzame uitwerking op mij mag hebben — zowel diep in mijn eigen ziel als in mijn gehele bediening. Het allerdiepste verlangen van mijn hart is, zoals de Heere ten volle weet, dat arme zondaren zalig worden en dat Zijn eigen volk krachtig wordt opgebouwd in hun allerheiligst geloof, alles tot eer van onze dierbare Heere Jezus.

Daarom heeft het mij ook zo smartelijk gegrepen dat ik van mijn eigen kansel werd weggehouden en van talloze andere wegen om nuttig te zijn werd afgesloten. Toch is er in de Tabernakel door mijn ziekte gelukkig geen enkel werk verslapt. De nodige geldelijke hulp werd geschonken op het allereerste moment dat die nodig was, en rijke geestelijke hulp is ons verleend door de Heere der heirscharen. Wij verlangen er vurig naar om straks nog meer tot stand te brengen en een grotere

zegen te ontvangen wanneer onze gezondheid ons weer ten volle geschonken zal zijn. Zeker, de Meester heeft een groot, wijs doel dat Hij wil bereiken door Zijn dienstknechten soms terzijde te stellen; wij vertrouwen met een gerust hart dat het ook in dit alles zo zal blijken te zijn.

Laten daarom onze gebeden des te vuriger worden, onze ijver brandender en onze arbeid voor de verbreiding van de eeuwige Waarheid overvloediger, en God zal ons ongetwijfeld zegenen, ja, alle einden der aarde zullen Hem vrezen.

Aan al de lezers van deze preken heb ik nog één grote, persoonlijke gunst te vragen, namelijk dat zij zullen beproeven om ze overal wijd en zijd te verspreiden en het aantal vaste abonnees te vergroten. Wat voor u persoonlijk zo goed en tot zegen is geweest, zal immers ook goed zijn voor anderen, wanneer de Heere Zijn onmisbare zegen daaraan hecht. Kunt u zelf wellicht niet op de kansel staan om te preken, dan kunt u toch wel het geschreven Woord uitdelen dat door anderen is gesproken!

Ik koester de stille hoop om, zo de Heere wil en wij leven, tegen 25 juni weer op de kansel te mogen staan; maar alle menselijke dingen blijven voor ons onzeker, en dat geldt in het bijzonder wanneer iemand slechts langzaam herstelt van zo een zware, beproevende bezoeking.

Uw dienaar tot de dood,

C. H. Spurgeon.

© Vertaling Letters of Charles Haddon Spurgeon door Teun van der Plas

